

จิตรกรรม

๑๙ ปี

วิชัย

Rama IX Art Museum Foundation

ปราบปรูป

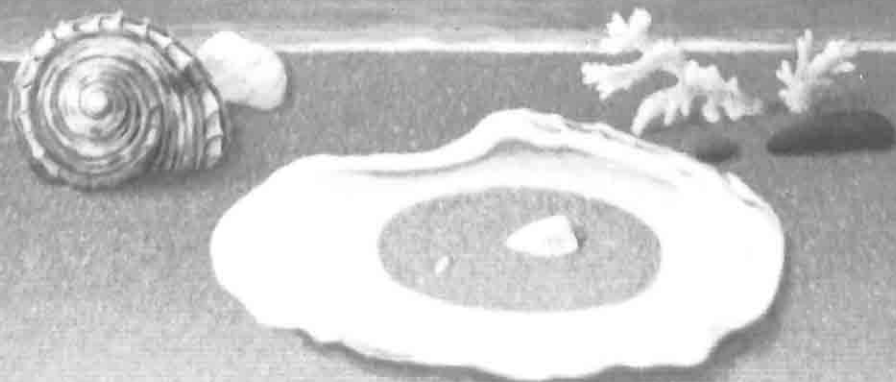
การสร้างสรรค์ศิลปกรรมนั้น ศิลปิน
แต่ละคนย่อมมีลัทธิเสรีภาพที่จะดัดกฎเกณฑ์
หรือทฤษฎีสร้างสรรค์ผลงานของตนเอง และ
มันก็เหมาะสมใช้ได้ดีเฉพาะศิลปินคนนั้น
เท่านั้น ดังนั้นการคลี่คลายรูปแบบหรือทฤษฎี
ของศิลปินที่โลกยอมรับแล้ว หรือที่นักวิชาการ
ศิลปะถือว่าเป็นรูปแบบใหม่ล่าสุดของโลก
ก็ย่อมไม่มีความดองและเหมาะสมใดๆ กับผม

Rama IX Art Museum Foundation

Painting
19 years
of
Winai Prabripoo

5-28 September 1996
at the National gallery
Chao - fa Rd., Bangkok

Rama IX Art Museum Foundation

กราบ
ขอขอบคุณ
ผู้มีอุปการคุณ

ก. ดร. ระวี ภาวิไล
ก. ดร. ลีปนันท เกตุทัต
ก. ดร. เกษม สุวรรณกุล
ก. ดร. วิกรม เมฆาณนที
คุณชวน พลิกภัย
คุณอาวรินทร์ นิยมานเทมย์
คุณศิวัชร ทรรทรานนท์
คุณเจียงชัย มะระกานนท์
คุณปกรณ์ ทวีสิน
คุณเนาวรัตน์ ทองชัยกุล

และ
พ่อศรีนวล - แม่ยอดท้าว ปราบริปู
คุณชัยมงคล - คุณมุกดา จังวัฒนา

Rama IX Art Museum Foundation

"หมื่นบ้าน"

สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 10

Rama IX Art Museum Foundation

"พระยา"

สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 10

สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 10

คำนำ

ปารมณความรู้สึกนึกคิดของศิลปินปรากฏเป็นรูปธรรมเรียกว่า "ศิลปะ" "กฎเกณฑ์วิธีการ" การสร้างสรรคศิลปะมักจะได้รับกฤษฎาธิ์รับสภาพ

ศิลปิน ดังนั้น "รูปแบบ" งานศิลปะจึงมีความหลากหลายในยุคสมัยปัจจุบันและ

คงต้องเนื่องในอนาคต "รูปแบบ" และ "ความงาม" ในวิถีทางศิลปะอาจเห็นทางร่วมกันด้วยดี

หรืออาจแยกทางกันดิน อย่างโดยยั้งหนึ่ง อาจจุดจรดกับผู้คนบางกลุ่มบางเหล่า

แต่...หาได้เป็นมาตรฐานว่า ดี งาม เป็นที่ยอมรับร่วมกันไม่ ในวิถีทางปกติ "ความชอบและถูกใจ" ไม่อาจเกิดขึ้นเสมอเหมือนกัน

ทุกคน รวมถึงการกระทำนั้นจะอยู่ใน "กฎเกณฑ์" หรือ "นอกกรอบ" ก็ตาม การรวบรวมผลงานจิตรกรรมจัดนิทรรศการครั้งนี้จึงเพิกเฉยต่อ "ความ

ชอบ" ทั้งปวง โดยยึดถือ "ความไม่ประมาทต่อกาลเวลา" เป็นที่ตั้ง 19 ปี นับจากปี พ.ศ. 2521 ผมเริ่มรู้จักว่า "ภาพที่ผมเขียนขึ้นนั้นมิอะไร

บางอย่างเกิดขึ้นและอยู่ในภาพนั้น" "อะไรบางอย่าง" นั้น เป็นความชอบเหมือนว่ามีตัวอยู่ในผลงานซึ่ง

ก่อให้เกิดปิติ ปี พ.ศ. 2522 เป็นปีที่ผมตกอยู่ในห้วงแห่งจินตนาการ ความเป็นอันหนึ่ง

เดียวกันภาพเขียนบังเกิดขึ้นในวิทยานิพนธ์ศิลปะเรื่อง "วิถีสอนสาร" ปี พ.ศ. 2523 ความรู้สึกที่ว่าชีวิตขาดไม่ได้กับการทำงานศิลปะได้ตกผลึก

และก่อรูปร่างขึ้น กระทั่งรวบรวมผลงานจัดแสดงเดี่ยวครั้งแรกขึ้นในปลายปี พ.ศ. 2524

นับจากนั้นมา ผมก็ไม่ได้อว่างเว้นจากการทำงานศิลปะจนวันนี้อย่างไรก็ตาม "ชีวิต" ก็ดำเนินปกติกับสิ่ง "มีสาระ" และ "ไร้สาระ"

วิถีทาง ทุกข์ สุข ดีใจ เศร้า เหนงเกิดขึ้นและจากไปอย่างเลียบๆ ความรู้สึกนึกคิดเหล่านี้ปรากฏในผลงานทุกขณะไม่ว่าจะอยู่ที่ใด เช่นชักบ้าง เลื่อนรางเบาบางบ้างตามจังหวะและเวลา

ข้อเขียน บทสัมภาษณ์ คำนิยม คำกล่าวแนะนำนับแต่ปี พ.ศ. 2524 ได้รวมไว้เพื่อควมเข้าใจถึงความเป็นมาทั้งหมด และกลอนเปลี่ ซึ่งตั้งใจเขียนประกอบภาพท่วงแสดงเดี่ยว ณ สดบันทอน (พ.ศ. 2530) รวมทั้งเรื่องสั้นที่เขียนเล่นที่ใจอยบ เขียนก็อดไม่ได้ที่จะรวบรวมไว้ในที่นี้

คุณงามความดี คุณลิตะบังเกิดจากนิทรรศการนี้ ผมขออุทิศแด่คุณวิญญานเทพพรหมล ปรมาวีรุ และ ผศ. พวิ นันทวง ที่เกษียณกิจ "ครูวิ" ซึ่งได้เมตตาเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาและนำขอลอวิชาความรู้เชิงศิลปะแก่ผม อันมีค่าสุดประมาณได้

วินัย ปรมาวีรุ

"พลับพลึง"
กวนวันนี

สีน้ำมัน

100 x 100 ซม. 2502

Rama IX Art Museum Foundation

พลับพลึง

พลับพลึง (Plumbago)

100 x 100 ซม.

ถักถั่ว

นายชวน หลีกภัย

ในพิธีเปิดงานนิทรรศการ "จิตรกรรม 19 ปี วินัย ปราบริปู"

วันที่ 5 กันยายน 2539 เวลา 18.00 น.

ณ ห้องอเนกประสงค์ หอศิลป์แห่งชาติ

ท่านผู้อำนวยการหอศิลป์แห่งชาติ

คุณวินัย ปราบริปู

ท่านผู้เกียรติทุกท่าน

ผมมีความยินดีที่ได้มาเป็นประธานเปิดงานนิทรรศการ "จิตรกรรม 19 ปี วินัย ปราบริปู" ในวันนี้

นิทรรศการ จิตรกรรม ในครั้งนี้ คุณวินัย ปราบริปู ได้รวบรวมผลงาน ภาพเขียนของคนเองตั้งแต่ปี พ.ศ. 2521 จนถึงปัจจุบันซึ่งมีทั้งภาพสีน้ำ สีน้ำมัน และสื่อวัสดุอื่น ผลงานบางชิ้นเป็นงานที่ยังไม่เคยนำเสนอก่อนต่อสาธารณชนมาก่อน เนื่องจากคุณวินัย ปราบริปู เป็นนักเขียนภาพที่มีเอกลักษณ์เป็นของตนเอง กล่าวคือ เขาเป็นคนที่ละเอียดและยึดธรรมชาติเป็นหลัก ดังนั้นผลงานภาพเขียนของคุณวินัย จึงสะท้อนให้เห็นถึงมุมมองและแนวความคิดที่เป็นอิสระ ซึ่งผู้ชมนิทรรศการจะได้รับแรงบันดาลใจและแนวคิดในมุมมองต่างๆ

ผมขอแสดงความชื่นชมยินดีกับผลงานของคุณวินัย ปราบริปู และขออำนวยการให้การจัดนิทรรศการครั้งนี้ บรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

In a moment of loneliness
On a stretch of clean white sand
And a placid peaceful sea,
A clear and cloudless sky high above.
With the sun shining warmly
In a fresh and friendly breeze,
There I exist fully satisfied and happy

In a moment of enlightened stream
Are seen the conditions of peace,
A mystery,
To be abandoned,
The start and ending of life
And the sight of beauty everlasting,
Finally, my darling, I pass it all on to you

Winai Prabripoo
(Translated by Busakorn)

Rama IX Art Museum Foundation

ในยามที่เหงาใจคนเดียว
ท่ามกลางที่ราบทรายสีขาวสะอาด
ด้วยน้ำเรียบ สุขุม
ท้องฟ้าที่ปราศจากเมฆ หนาทึบ
และแสงแดดอุ่น
และสายลมอันนวลใจ
ฉันจึงเป็นสุขความปลื้ม

ในสายน้ำที่ใสสะอาดและงดงาม
ก็พบความสงบที่แท้จริง
ความลึกลับ
การถูกปล่อยทิ้ง
การเริ่มต้น การจบสิ้นของชีวิต
และ การดำรงอยู่ของความงาม
ท้ายที่สุด ฉันจึงมอบมันทั้งหมดไว้กับ

วิไล ประวีร์
2524

กลอนนำส่งจากมูลนิธิหอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร ๖๖๖/๑๑ 13 พฤศจิกายน ๒๕24 ณ แกลเลอรี พิพิธภัณฑ์ศิลปะไทยร่วมสมัย กรุงเทพฯ
ศ.ดร. วรวิทย์ ภาววิไล ถ่ายภาพให้เกียรติเป็นนิทรรศการ

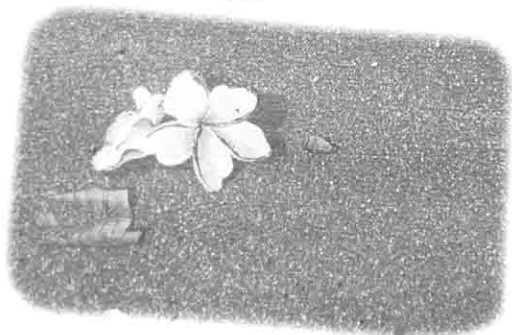
เราแต่ละคนมีโลกส่วนตัวซึ่งมักจะคิดเอาไว้ เหมือนกับโลกของคนอื่นๆ แต่โลกของศิลปินนั้น บางครั้งก็ดูแปลก พิศพรกว่าที่เราเห็นกันในชีวิตประจำวัน อย่างไรก็ตาม การได้มีโอกาสมองเข้าไปในโลกเช่นนั้น มักทำให้ชีวิตของเรามองดูดีขึ้น เราอาจให้คำจำกัดความว่า ศิลปินคือผู้ประจักษ์ความงามและสามารถสื่อสารประสบการณ์ของเขาให้เราดูเราได้โดยเครื่องมือสารที่เขาเลือกให้

คุณวินัย ปรามิปัญโญได้สื่อสารประสบการณ์ของคนในเรื่องความงาม ซึ่งปรากฏในลักษณะความสงบและความวิเวก โดยภาพเขียน แสดทองเล หาดทราย ซากหอย ดอกไม้ ฯลฯ ประสมการแห่งจิตวิญญาณ ซึ่งคุณวินัยเล่าว่าเกิดขึ้นในระยะ 2-3 ชั่วโมง คงจะมีพลังเร้นสูง จึงสามารถบันทึกจิตใจให้เขาผลิตงาน ศิลปกรรมที่น่าประทับใจจำนวนมาก

ภาพเขียนของคุณวินัยแสดงความรู้สึกอันยิ่งใหญ่ มันเป็นความรู้สึกหนึ่งต่อชีวิต แต่ไม่ใช่ความรู้สึกของความตาย คุณวินัยเลือกแสดงสิ่งเล็กๆ และสามัญ เช่น มด และซากหอย เขาไม่เขียนรูปท้องฟ้า สดสวยหรือทะเลเป็นฟอง แต่งานเหล่านี้ทำให้ข้าพเจ้านึกถึงคำ ของกวีเทเนสันท์กล่าวว่าท่านได้เห็น "อนันต์ภาวะในเม็ดทราย"

Rama IX Art Museum Foundation

"จัดเขียนของ ศ. ดร. ราวี ภาวีไล" ผู้ดำเนินการจัดงาน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (พ.ศ. 2521 - ปัจจุบัน) ที่กรุงเทพมหานคร
ผลงานศิลปะ ราวี ภาวีไล

Mr. Winai Prabripoo communicates his experience of Beauty which appears to him as Peace and Aloneness in the sea, sand, shell, and flower-pictures of this exhibition. The experience which, according to him, lasted a few hours must have been very potent since it inspired him to produce a great number of impressive paintings.

There is a great Stillness in Mr. Winai's paintings. It is the Stillness of Life and not of Death. Mr. Winai chose to show the little and simple things such as the ants and the broken shells. He does not paint the dramatic sky or the foaming sea. Yet his work reminds me of Tennyson's vision of "Infinity in a Grain of Sand".

Ravi Bhavilai

Professor Ravi Bhavilai

Director

Chulalongkorn University Dharma Center

A Speech by Professor Ravi Bhaskari
at the opening of an exhibition by
Winai Prapreeboo
at
the British Council Gallery
Thursday, 12 November 1981

Ladies and Gentlemen:

I am delighted to be requested to perform
the opening ceremony of the exhibition by Mr. Winai
Prapreeboo, here at the British Council Gallery.

This exhibition is an invitation for us to
enter into the private world of an artist. It is
a simple world, with flowers, grass leaves, sea-
shells, rocks, pebbles and grains of sand. There
is the quiet beach seaside with nipples washing
the beach gently. All these things are immersed
in such a Silence that one almost hears one's
own heartbeats.

Some of the pictures portray animals
such as ants and crabs who never disturb the
Silence. There are no people in the pictures.
But Man is there, because he is the builder
of the boat which is falling apart on the beach,
and he is the one who sees everything. He
sees the lotuses and the fallen flowers
on the pebbled beach. He sees the little
bird in its beautiful dreamless eternal sleep.
He sees the cat working busily on the decaying
driftwood. And he sits listening to the
whisper of the Great Silence.

The decay of things are shown in many
pictures. It reflects the concept "anicca", i.e.
the transitoriness of all compounded things.
However, these are not pictures of sadness and
sorrow. In contrary, they show the quiet
joy resulting from the realization of Beauty
and the intrinsic values of life.